

A kis leány baja.

Isten a megmondhatója,
Mennyit szénvedek,
Testi-lelki nyugodalmam
Mint eltűntenek.
Nappal álom forr fejemben.
Éjjel gond viraszt,
El sem végzem, már is újra
Kezdem a panaszt.

A sóhajtás tartja bennem
Még az életet.
Keblem a sok sóhajtástól
Szinte megreped.
Csak sovárgok, csak tünődöm,
Nem tudom, miért?
Mintha égnék s vágyakoznám
Bírhatalanért.

Ah, ha e sovár tünődés
Tán a szerelem,
Akkor jaj szegény leánynak,
Akkor jaj nekem!
Aki engem úgy szeressen,
Élve, halva hív,
Amint én szeretni tudnék,
Nincs oly férfiszív.

Kis gyermek halálára.

Eljátszottad már kis játékidat,
Kedves fiú, hamar játszottad el;
Végsőt mosolyga orcád s a halál
Leszedte róla szép rózsáidat.
Nemcsak magad menél, elvitted a
Szülék vidámságát, elvitted a
Legszebb remények gazdag bimbáját.

Ki mondja meg neked, hogy már reggel van? Ah
Ki fog téged megint fölkelteni?

Sirat szülőd és mondja: «Kelj, fiam,
Kelj föl szerelmem, szép kis gyermekem!»
Mind hasztalan, te meg nem hallod őt:
Alunni fogsz s nem lesznek álmaid,
Alunni fogsz s nem lesz több reggeled.

De fájdalom ne bántsa hamvadat;
Mulasod könnyű volt és tiszta, mint
Az égbe visszareppenő sugáré.
A földhöz minket baj s öröm kötöz,
Óhajtjuk és rettegjük a halált:
Te túl vagy már, nincs kétség utadon.